

тръгна по стъпките на Гео Милевъ, неговото творчество не ни пренасаше въ сферата на *сините сияния и жестоките иръстени* Николай Райновъ даде нова насока на българската литература и я обогати съ десетина творения, книги, които оправдаха напълно появата на своя творецъ. Неговитѣ: Очитѣ на Арабия, Книга за царетѣ, Слънчеви приказки, Богомилски легенди, Градътъ, Между пустинята и живота, Книга на загадките и др., съперничатъ съ книгитѣ на видни европейски писатели. Райновъ напълно оправда надеждитѣ и довѣрието, което възлагаха нему и българския критикъ и интелегентния читателъ.

Николай Лилиевъ — е пакъ единъ отъ новитѣ, защото и той изостави на страна старитѣ похвати, начини и правила на писане, захвърли шаблонното, но той не напусто чупи своето перо. Людмилъ Стояновъ, Дора Габе, Аура, Мара Белчева, Димчо Дибеляновъ, Христо Ясеневъ, това сж имена на новитѣ, но сжщевременно талантиливи съвременни зидари,

Трѣбва да не пропусна и другъ единъ оригиналенъ писачъ—това е Чавдаръ Мутафовъ, който е близъкъ—сжбратъ по перо на Гео Милевъ, защото и той съ нищо типично не се различава отъ него. Голѣмитѣ претенции, съ които излѣзе, бѣха наистина и голѣма гаранция за непогрешимостта му; тѣ можеха да обещаятъ, дори да наложатъ на всички, добри надежди, но уви: — върху пѣсжкъ нищо не се гради. Думи. . . . думи: въ едно изречение два глагола, а осемдесетъ прилагателни. А Пенчо Славейковъ казваше: „всѣко прилагателно е бастунъ на сжществителното, и което сжществително куца има нужда отъ бастунъ“

Така и въ произведенията си Чавдара: разправя, разправя, трупа образъ следъ образъ безъ всѣкаква логика и органична връзка и надъ всѣко изречение трѣбва да се изморишъ до като нѣлучкашъ да откриешъ нѣкаква мисжлъ. Разбирамъ да е казано поне нѣщо, а то: — само малко забава и нищо повече. Такова е неговото творчество, защото онова, което даде Мутафовъ съ своитѣ *Марионетки* издаде само неговото безсилие и литературна немощъ, даже и ако и да му даватъ първо и завидно мѣсто въ най-доброто у насъ за сега списание „Златарогъ“. Отдали се сляпо на погубния напливъ на новото, чудноватото, мжгливото въ литературата, нѣкои писатели („Пантиести и манияци“ Вл. Василевъ) тѣ всичкитѣ умреха преждевременно, защото отригнаха старитѣ, пренебрегнаха битовото; не сжздадоха нищо цѣнно, направиха скокъ, който ги отнесе въ бездната на забвението.

Нека вземемъ за примеръ ония скромни творци — консерватори, както ги наричатъ надутитѣ модернисти,. Кой съ